

Évzáró ünnepélyre

Isten, ki mennyből nézed ünnepünk,
Adj ma tisztább szívet nekünk
S ki gyermek-kezünk imára teszed,
Vezessen áldó s megáldott kezed,
Hogy iskolánkat, ezt a négy falat,
Melyből szent emlék minden talpalatt,
Ugy köszöntsük ma elbucsuzáskor.
Mint méh a fákat akácnilyáskor.

Isten, ki mennyből nézed ünnepünk,
Add, hogy e házhoz mindig hűk legyünk!
Hol lelkünk fogant Tégedet hinni,
Hol szívünk dobbant hazánkban bizni,
Hol a meséskönyv ezer meséje
Aranyat hintett lelkünk kertjébe:
Ettől a háztól búcsúra kelve —
Legyen a szívünk hálával telve!

Parányi lelkünk messzire száll ma,
De bárhová is vigye el szárnya,
Amit itt szedtünk kis tarisznyánkba,
Hűn megbecsüljük, nem vetjük sárba!
Kinyitjuk sokszor imádságos-könyvünk.
S amiért oly gyakran hullott a könnyünk,
— Megtépett, árva, édes hazánkra,
Bánatestéken magunkba szállva —
Kérjük az istent imás ajakkal:
Tegyen csodát a tépett magyarral!

(Móra László).

